

ството на зависимостта отъ върховния изворъ на всички добрини. Това по добръ и по скоро ще ва прѣдпази отъ тѣзи пуста самоувѣренность и отъ тѣзи гола надутость (гордость), които сж вкореняватъ, по вече, въ сухото едностранчиво и не съгрѣто отъ любовь знание. Нека това, което сме навикнали да изпълняваме катадневно прѣдъ трапезата, като священъ обрядъ, са изпълня отъ насъ прѣдъ всеко важно дѣло на нашия животъ, но не само формално, а съ сърдечна топлина. Вървете на бой, смѣлий юношо, държашецъ, като Давида, камъка готовъ и пращовата въ ржка; но ратувайте за правото и доброто дѣло, а не за кривото и лошото. Сабя ли е, или перо въ ржката ви, никога не ги употребявайте въ духа на дързката самонадѣяность, или на суетното самопрославяние; и както въ минутата на голѣмата си радость, тѣй и въ днитѣ на тжгитѣ и отчаението, бждете винаги готови да извикате: «Благослови ма, о благослови и мене, отче мой!»

